

Петъръ Стжповъ

И ти ли, Бруте...

Великиятъ военачалникъ Гай Юлий Цезаръ тържествено слѣзе отъ трибуната, като се кланяше на всички страни. Сенаторитѣ бѣха станали прави и изпращаха съ триумфални викове своя любимъ вождъ. Преди малко съ огнени слова той изтъкна опасността за империята отъ скитското воинствено племе партяни, които заплашваха да нахлуятъ въ източнитѣ провинции на Римската империя. Цезаръ поиска да имъ обяви война, и сенатътъ единодушно даде съгласието си.

Бѣше срѣдата на месецъ мартъ. Отново се пробуждаше цѣлата земя, а въ душата на непобедимия пълководецъ зрѣха нови планове за славни победи. Това бѣше последниятъ походъ, който мислѣше да предприеме като постояненъ диктаторъ и цензоръ до животъ, чиято личностъ бѣ обявена за свещена и неприкосновена. Следъ като се върна като победителъ отъ тоя походъ, както се върна триумфално отъ Галия, Тесалия и Испания и бѣ спечелилъ съ своитѣ грижи любовта на народа, той бѣше решилъ да приеме титлата императоръ на непобедимата империя.

И сега той вървѣше гордъ и доволенъ между редицитѣ на сенаторитѣ и се усмихваше на всички страни. На високо бѣха поставени величествени статуи на славнитѣ римски пълководци. Надъ всички се издигаше гордата статуя на Цезаря. Въ знакъ на голѣма благодарностъ за засилването, разширението и уредбата на империята, камениятъ му образъ красѣше Капитолий и сената. До-